

SADZIEDAM

Viena dziesma – daudz stāstu

Dziesmas mūs vieno, taču katru uzrunā citādi. Tikai mēs paši zinām, ko katrā no mums pamošina, atgādina vai sakustina kāda melodija un tās vārdi. Bērzaines saietā dziesma ir «Sadziedam(i) mēs, bāliņi». Jautājot, par ko ir šī dziesma, atbildes izrādījās tikpat dažādas, cik dažādi esam mēs paši.



Foto: Zigmunds Stalbergs

Drosme

Edgars Zilberts: «Dziesma ir par karavīru drosmi un vienošanos kopīga mērķa vārdā. Gana svarīga mērķa dēļ cilvēki ir gatavi atdot arī dzīvību. Tos, kuri būs kapu kalniņā, vairs nesatiksīm, bet ar tiem, kuri būs kara pulciņā, turpināsim stāvēt plecu pie pleca.»

Savējie

Julgī Stalte: «Šī dziesma ir par netveramo, savienojošo stīgu – tuvību, asinsbalsi un savējo sajūtu starp cilvēkiem, kurus nevieno radniecība. Tie ir tie bāliņi un tās māsiņas – lai kurā dzīves pusē stāvētu, viņi viens otru bagātina.»

Mirkļis

Ingus Krūmiņš: «Tas ir stāsts par mirkļa baudīšanu. Tieši šādā sastāvā mēs esam tikai vienreiz, tāpēc jāsadzied tieši šobrīd. Dziesmā ir vārdi, ka cits būs kara pulciņā, bet cits – kapu kalniņā. Nav jau jādomā pats sliktākais, bet tāda ir dzīve – mums katram ir un būs savas darišanas, tāpēc šādā pulkā vairs nekad nebūsim. Jāsadzied tagad.»

Tikšanās

Lelū Stalte: «Šī ir dziesma par vīriem, par dvēselēm, kas katra iet savu ceļu un nezina, vai un kur vēl tiksies. Daži satiksies kara laukā, daži – jau citā pasaulē.»

Kopība

Jānis Atis Krūmiņš: «Kad ļaudis sapulcējas un kopā izdzied dziesmu, visi ir uz viena vilņa, un tam ir liels spēks. Tas palīdz mobilizēties kā vienai dūrei. Dūre nozīmē, ka pieci pirksti, kas tajā satiekas, cits citu balsta un nekad nedara pāri. Šī dziesma aicina vienoties un atgādina, ka spēks ir kopībā, nevis individuā, sevišķi tad, ja kā karavīram jānodod kaujā.»

Dzīvie

Jumis Ločmelis: «Kad nomira mans tētis, ilgi domāju, kas tajā varētu būt labs. Tad sapratu, ka mums jānovērtē visi dzīvie – tie, kuri ir ar mums šobrīd. Par to arī ir šī dziesma.»

BĒRZAINES STĀSTI



Dina. Man te ir jābūt.

«Pēc vidusskolas beigšanas 2000. gada jūnijā nezināju, ko gribu studēt, tāpēc paņēmu gada pauzi. Toreizējais Bērzaines pārvaldnieks Leons Mertens bija mūsu ģimenes paziņa, aizbraucu uz Vāciju strādāt par auklīti. Iemācījos vācu valodu, sāku mācīties par maiznīcas speciālisti-pārdevēju un drīz jau apmācīju citus darbiniekus. Strādāju, mācījos un, kad vien bija brīvs laiks, braucu uz Bērzaini palīgos,» stāsta saietā vadītāja Dina Emerich.

«2018. gadā, Bērzaines ziedu laikos, pilnībā pārgāju strādāt uz šejieni, jo divus darbus vairs nevarēju apvienot. Pamazām pārņēmu atbildību par visu. Bērzainē gan strādāju, gan dzīvoju, un man te nepietrūkst Latvijas, jo ciemiņi atved tādu māju sajūtu, ka latvisko te izjūtu pat intensīvāk un tīrāk.

Man Bērzaine nav darbs vai peļņas avots, bet sava veida misija. Kas to var pateikt, kāpēc man bija jānonāk tieši šeit un kāpēc man tas viss jādara, taču skaidri jūtu, ka man šeit jābūt – te esmu istajā vietā un daru to, kas cilvēkiem vajadzīgs. Brīžiem šķiet, ka esmu iztērējis visus resursus, bet tad atkal uzlādējos, jo saprotu, ka tam visam ir jēga. Šajā vietā ir kaut kas īpašs. Būtu grēks no visa atteikties un pateikt: viss, mēs te vairs neko nedarīsim.»

Ar kādu dziesmu tev
saistās Lelde?

Alicia Keys, Girl on Fire



Egija. Ieraudzīju un iemīlējos.

«Kad Inese, Āris, Lelde un Indulis rīkoja pirmo Bērzaines 3x3 saietu, mūs ar Ingu uzaicināja darba grupā. Es gan nebiju liels palīgs, jo Indriķim bija tikai gads,» atceras saietā vadītāja Egija Krūmiņa.

«Ieraugot Bērzaini, uzreiz iemīlējos šajā vietā, un kopš tā laika nekas nav mainījies. Bērzainē man ir sajūta, ka te nav Vācija, te ir Latvija. Atceros, kā pirmā saietā krīzes brīdī – kādā trešajā vai ceturtajā dienā – Ingum teicu: mēs esam Vācijā, bet neko no Vācijas neesmu redzējusi! Tad pienāca ekskursiju diena, un es visu ieraudzīju.

Pēc tam Indulis jautāja, vai negribam paši vadīt Bērzaines 3x3 saietu. Piekritām, un šogad to darām jau sesto reizi – pirmajā Bērzaines 3x3 bijām darba grupā, pārējos esam vadījuši. Tā ir mūsu atbildība – palīdzēt latviešiem, kuri vēlas latviski būt kopā, lai kurā pasaules malā atrastos. Bērzainē ir tikušies latvieši no dažādām zemēm – Norvēģijas, Amerikas, Īrijas, Francijas un Austrijas. Zinu daudzas ģimenes, kas no Latvijas vispirms atbrauc uz Bērzaines 3x3 un tikai tad dodas uz Latvijas 3x3.

Katrā Bērzaines 3x3 izlemjam par nākamā gada saietu – turpinām vai ne-turpinām. Mēs ar Ingu nākamgad vadīsim Skrundas 3x3 saietu Latvijā – tas būs mūsu deviņtais vadītais saiets. Ingus saka, ka ļoti gribētu vienā gadā novadīt divus saietus, jo tā vēl nekad nav bijis, un arī to, lai mūsu desmitais vadītais saiets būtu tieši Bērzainē. Un es Ingum būšu blakus.»

Ar kādu dziesmu tev
saistās Dina?

Dina, Egija un Lelde



Lelde. Bērzaine mūs saveda kopā.

«Bērzainē pirmoreiz nonācu 2008. gadā, uzvarot Daugavas Vanagu rīkotajā eseju konkursā par Zentu Mauriņu. Tolaik mācījos Jelgavas Spīdolas ģimnāzijas 12. klasē. Uzvarētāju bija daudz, braucējus lozēja, un man, kam parasti loterijās neveicas, toreiz palaimējās. Atceļos Daugavas Vanagu uzlīmēm aplīmēto Austru Graša veco busiņu, kas braucot tā grabēja, ka visi atskatījās,» stāsta saietā vadītāja Lelde Bērziņa.

«Kad lidostā stāvējām rindā, lai nodotu bagāžu, man garām palīda kāds puisis. Izrādījās – tieši viņam bija lidojuma biļetes. Šis puisis bija Indulis Bērziņš – tā mēs pirmoreiz viens otru ieraudzījām un iepazīnāmies. Austris Grasis, lai viņam vieglas smiltis, vienmēr uzskatīja, ka tieši viņš mūs saveda kopā.

Kad absolvēju universitāti un Bērzainē brieda pārmaiņas, abi ar Induli izlēmām – kas nekait, bērnu mums vēl nav, dzīvosim Bērzainē. Viss nebija tik vienkārši, kā biju iedomājusies. Te bija sava pasaule, Indulis nāca ar lielām reformām, kas vietējiem nepatika, un šī nepatika tika vērsta arī pret mani. Emocionāli tas bija pārāk grūti, tāpēc jau pēc gada atgriezies Latvijā.

Tad nāca pirmais Bērzaines 3x3 saiets, ko vadīja Inese, Āris un Indulis, un tas bija jauns uzrāviens. Priecājos, ka tagad te ir cilvēki, kuriem Bērzaine ir sirdsdarbs. Mums pat nav jārunā – saskatos ar cilvēkiem, kuri tur rūpi par Bērzaini, un mēs visu saprotam. Sapurinām cits citu un ejam tālāk.»

Ar kādu dziesmu tev
saistās Egija?

visam varu cauri iet

IEVIRZĒS



Ievirzē Gardumi bērniem Ineses Matisānes un Jutas Cines gādībā viss smaržoja un garšoja - kabaču fri, pankūkas, braunijs, žagaripi, auzu pārslu cepumi, uzputenis, smilšu mīklas cepumi, pildīta biskvīta rulete, ābolmaize un kanēļmaizes.

Pastalu darbnīcā pie Gunas Grebes ik dienu pulcējās desmit dalībnieki. Pirmo gatavo pastalu pāru autori kāpa uz Āra namīņa galda un dancoja, kā jau pastalniekiem pienākas.



Darbos no rīta līdz vakaram



Mandalu ievirzes vadītāja Baiba Krūmiņa saka: "Mandala spēj izcelt no iestagnējoša stāvokļa, atraisa, ļauj būt pašam un izzināt sevi. Ievirzē iemācāmies ļauties. Es ļaujos, es attīstos, es esmu sev šeit un tagad, es dziedu, dziedinos, es dzīstu."



Koka darbi bērniem atrada labu vietu ēnā. Ievirzes vadītājs Jānis Atis Krūmiņš stāsta, ka vispirms visi iedziļinājās malkas kaudzē un pārliecinājās - kur cits redz tikai malku plitij vai ugunskuram, viņi saredz karotes.



"Joprojām nav neviena, kurš neprastu zīmēt," saka Stikla apgleznošanas vadītāja Inta Paulsone. Viņa zina, kur rodas bailes pat pamēģināt, taču Intai ir savi papēmiņi, kā iedrošināt. Un, kad izdodas, rodas prieks turpināt.



Ievirzē 1/2 x 1/2, ko vadīja Ginta Avena, Anna Kī un Lelū Stalte, klātesošs bija arī kosmosa draudzīnš. Kādu dienu viņš atsūtīja īpašu karti, kas palīdzēja atrast ciparus burvju kodam.



Mezglošanas ievirzē pie Tatjanas Šķubures tapa gan sienas dekorī un lukturīši, gan citi mezglojumi. Izrādās – kad rokām ļauj vadīt prātu, mezgli sienas gandrīz paši no sevis.



Vilku mācībā Edgara Zilberta vadībā bērni apguva vilcēniem nepieciešamās zināšanas un prasmes. Diemžēl sausums un karstais laiks liedza padziļināti apgūt uguns iegūšanu. Lai to tomēr izdarītu, vilcēni citīgi salaistīja zāli un smiltis un dzīvu liesmu ieguva ugunsblodā.



Ādas rokdarbu ievirzē Ilzes Liepiņlauskas vadībā gatavoja klasiskās etnogrāfiskās somas, kas piestāvē gan tautastērpiem, gan arheologiskajam tērpiem.



Ievirzes Sarunas caur graudiem vadītāja Inese Grīnvalde novērojusi, ka šajā 3x3 saietā rezonē sēru un zaudējuma tēma. Vairāki dalībnieki nesen zaudējuši tuviniekus. "Gribas ticēt, ka šis ir dziedājošs saiets," saka Inese, atgādinot, ka jēgas saskatīšana zaudējumā kļūst par stingru pamatu nākotnei.



Mazie muzikanti kopā ar Ilzi Atardo dziedāja dziesmas par dziedāšanu. Brīvajā mikrofonā viņi uzstājās ar dziesmu par zebri, kurā vārds "zebra" atkārtojās 38 reizes!



"Te ir vienkārši izklaide – tikai četri ievirzes dalībnieki. Strenču 3x3 bija 27," saka pirts ievirzes vadītāja Inese Krūmiņa, 36 grādu karstumā stāvēt pie pirts. Šī gada suta gan neesot nekas nepieredzēts. 2022. gadā Bērzaīnē bija vēl karstāks – 38 grādi ēnā –, un arī tad visi gāja pirtī.



Jumja Ločmeļa Milnas griešanā dalībnieki stundām meditatīvi virpuļoja pašu cirstas lazdas. "Man ir kustību traucējumi, vajag kādu palīgglīdzekli, bet tie, ko var nopirkt veikalā, grab un izskatās stulbi. Man pašam ir atzarots kadiķis," saka Jumis. "Plūsmā! Kādā brīdī pat aizmirstu, ko daru. Tas ir cits prāta stāvoklis."



Ievirzē Koku darbi Āra Avena un Antras Gūtmanes vadībā tapa uzraksts "Jāņu pļava" un metamie kauliņi, bet lielākais veikums – koka soliņš – rūkdams uzbrauca pašā kalna galā.

MEISTARA STĀSTS



Skalu grozu vēstnieks

Mazajā diķītī pie Bērzaines pirtiņas plaukst neparasti ziedi. Meistara mācekļi no ūdens ceļ izmērcētas skalu sagataves un, uzmanīgi lokot malas uz augšu, pin skalu grozus, kādi reiz bija sastopami katrā Latvijas lauku sētā.

Meistaru Andri Kačkānu biežāk saista ar viņa 1997. gadā Rēzeknē dibināto uzņēmumu «Kristāla kurpīte», kas apauj tautas deju kolektīvus, koristus, kinoaktierus un operdziedātājus – visus, kam nepieciešami nestandarta apavi. Andris Dziesmu un deju svētku laikā Daugavas stadionā pat «dakterēja» dejotāju apavus! Rēzeknē viņš dod darbu divdesmit cilvēkiem, taču Covid-19 pandēmijas laikā, kā pats joko, «saslima» ar interesantu slimību – skalu groziem.

Kā vectēvi laukos

Viss sākās kādā Ziemassvētku amatnieku tirdziņā. Andris gribēja nopirkt skalu grozus no meistara Valda Ludzā, taču izrādījās, ka viņa vairs nav. Amata prasmi Valdis bija spējis nodot dēlam, taču viņš to pagaidām neturpina. Tikmēr Andrim ar groziem viss izvērtās citādi, jo āķis jau bija lūpā. Palīgā nāca arī pandēmija – koncerti nenotika, apavu pasūtījumi apstājās. Andris stāsta: «Sāku runāt ar vienu, ar otru, pats lēnām visu izstāju. Atradu iekārtu skalu ēvelēšanai, bet tā izrādījās paredzēta jumta lubiņām. Pāris gadus noņēmos, tad vēlreiz aizbraucu uz Valda mājām. Man parādīja viņa iekārtu, un es uztaisīju pats savējo.»

Tagad Andris iemācījies plēst skalus gandrīz tāpat kā Latgales vectēvi, kuri garajos ziemas vakaros gatavoja saimniecībai nepieciešamos grozus. «Vectēvi visbiežāk izmantoja priedi, jo tā labi plīsa pa šķiedrai. Bērzs, liepa, apse, priede – vēl neesmu atradis tādu koku, kas plīstu un lobītos ideāli,» stāsta Andris.

Iespējams, pie vainas ir arī klimata pārmaiņas – kokmateriāli vairs neuzvedas kā agrāk, tāpēc meistariem jāmeklē jauni knifi.

Esmu vajadzīgs

Ilgi nebija jāgaida – Andri uzrunāja arī 3×3 saietu rīkotāji. Jau 2023. gadā viņš vadīja ievirzi 3×3 saietā Ludzā, šogad – Bebrenē. «3×3 mani aizrāva un iekustināja. Emocijas pat nevar vārdos izteikt,» meistars noslauka acis. Šī ir pirmā reize, kad viņš skalu grozu pīšanu māca 3×3 saietā ārpus Latvijas. Uz Bērzaini Andris bija aicināts jau pērn, taču veselības dēļ nevarēja atbraukt. «Es kā latgalietis divreiz nemīlu atteikt,» viņš smejas. «Man ir tāda pacilātība, ka viss tā paveidojies – esmu pacēlis gaisā pareizo ideju un esmu vajadzīgs.»

Uz Bērzaini atvestie apses skali ir no Andra ģimenes meža, paša ēvelēti. Pirms iepīšanas grozos tie bija 1,25 metrus gari un vienu milimetru biezi. Jau mēnesi pirms 3×3 saietā Andris tos nogādāja Rīgā, bet uz Vāciju skali atceļoja ar automašīnu. Sākumā ievirzē, kā saka pats meistars, bija vienpadsmit studenti, bet, redzot skaistos rezultātus, pievienojās vēl pāris. Ja skali ir pareizi izmērāti un paklausīgi, grozs jau pēc pāris stundu darba ieņem savu formu – atliek vien to apstiprot un pieklāpēt rokturi. «Vienam otram skaliņš pārlūza. Teicu: nebēdājies, pielipināsim. Viss ir lāpāms – tā dara Latgalē,» smaida Andris.

Uz Angliju, Īriju, Itāliju, tepat uz Vāciju un arī atpakaļ uz Latviju aizceļos Bērzainē tapušie skalu grozi. Artūrs no

Londonas pat nolēmis, ka groza korpuss no Latvijas apses kļūs par oriģinālu lampu viņa jaunās ģimenes mājai.

Paldies Vācijai!

Meistars atklāj vēl vienu iemeslu, kāpēc šis brauciens uz Vāciju viņam ir tik īpašs. Pirms došanās mājās viņš cerēja satikt jaunības draugu no Buhenes pilsētas – vācieti Johanu Raušu, ar kuru kopā dienēja padomju armijā Maskavā. Sakari sen zuduši, un tagad Johanu palīdz meklēt Bērzaines 3×3 dalībnieki. Rauša ģimene iepriekšējās paaudzēs bija nonākusi Tadžikistānā, bet latviešus armijā nereti uzskatīja par vāciešiem. Abi sadraudzējās. «Viņš bija atbraucis ciemos uz Rēzekni. Pēc tam juku laikos palika šajā pusē un uzaicināja palīdzēt celt māju Vācijā. Latvijā sameklēju vēl divus meistarus, un mēs aizbraucām. Bija deviņdesmitie gadi, vēl vajadzēja vīzas. Līdz Frankfurtei braucām ar vilcienu, valodu nezinājām, bet galā tikām.»

Ja nebūtu šī darba piedāvājuma Vācijā, par kuru atalgojumā Andris saņēma ne pirmā svaiguma ārzemju automašīnu, iespējams, «Kristāla kurpītes» nemaz nebūtu. Sadzīves pakalpojumu kombinātu sistēma, kurā Andris tolaik strādāja, sabruka, un brauciens uz Vāciju kļuva par pagrieziena punktu. «Paldies Vācijai!» saka meistars. «Atbraucu uz Latviju un paziņoju: taisīšu savu darbnīcu. Tētis teica: «Dēls, tu esi sajucis prātā...» Bet es atbildēju: «Tēti, es vairs tā negribu dzīvot kā līdz šim.» Tā Vācija manā dzīvē nospēlēja ļoti svarīgu lomu.»



PERSONĪGI

Sadziedami mēs, Ineses!

Bērzaines 3×3 saietā satikušās piecas Ineses – katra ar savu dziedāšanas stāstu.

Dziesma kā padoms

Inese Avena: «Ābas manas vecmāmiņas dziedāja, arī mamma. Kur vien dzīve mani vedusi, esmu dziedājusi kori – Koknesē, Aizkrauklē, Liepājā, Mazsalacā, arī Vācijā un Francijā. Vadot ekskursijas Skapkalna parkā, biju dziedošā gide – atbalss punktā dziedāju «Māte savas meitas sauca» un «Nedod, Dievs, vītolam».

Tā meitenēm vēlēju neaprecēt dzērāju.

Bērzainē daudz dziedam, un ir dažas mīlas dziesmas, kuras man reizēm lūdz nodziedāt vienai, bet pārējie dzied līdzi. Viena no tām ir «Man māmiņa piesacīja». Tā ir jautra dziesma ar savu padomu – nebučot vecu vīru, bet sev par līdzbiedru izraudzīties vienaudzi.

Mēdzu dziedāt arī sev, bet varētu to

darīt biežāk. Priecājos par citiem, kas dzied, īpaši par savu bijušo Aizkraukles vidusskolas skolnieci Ilzi Atardo. Viņa vada Itālijas latviešu kori «Saule», ar Eiropas latviešu bērnu un jauniešu kori piedalījās XIII Latvijas Skolu jaunatnes dziesmu un deju svētkos, bet šovasar bija viena no koncerta «Manai dzimtenei» virsdiriģentēm.»

Zinu vārdus

Inese Krūmiņa: «Manam brālim bija absolūtā dzirde, māsa dziedāja izcilajā meiteņu ansamblī «Tonika», tētis spēlēja akordeonu un dziedāja. Es biju pelēkais putniņš, kas mēdzu dažreiz varēja noturēt, bet citreiz ne. Toties kopš agras bērnības dzīvoju līdz dziesmu vārdiem, emocijām un sajūtām.

Kad biju pavisam maza, mans tētis

Aleksandrs kopā ar draugiem, vecajiem leģionāriem, 18. novembrī sapulcējās un dziedāja. Ja atnāca milicija, tētis no skapja izvilka pasi, parādīja, ka ir Aleksandrs, un teica: «Svinu vārda dienu, tāpēc dziedam.» Leģionāru dziesmās klausījos kā noburta – nespēju izsekot tekstam, bet man bija TĀ sajūta. Kad pēc daudziem gadiem mans vīrs Jānis Atis kopā ar «Vilkiem» dziedāja «Zem

mūsu kājām lielceļš balts», skaidri sapratu – šo dziesmu sen jau zinu!

Pati ar laiku esmu iemācījusies dziedāt. Jauna melodija man vispirms jāiemācās, un tikai tad varu justies stabili. Zinu, ka man ne vienmēr ir tonis, bet, ja gribu, lai cilvēki dzied līdzi, ar nelielu netoni to panākt ir vieglāk nekā tad, ja esi perfekts. Toties man ir ļoti laba atmiņa – es visām dziesmām zinu vārdus!»

Priekos un bēdās

Inese Grinvalde: «Man vajag dziedāt, jo tā esmu uzaugusi – mamma spēlēja vijoli un vienmēr dziedāja. Mums bija dzeltens zaporožecs, un uz laukiem Cēsaines pusē braucām četras stundas.

Visu ceļu dziedājām. Kad tētim pie stūres sāka nākt miegs, viņš teica: «Padziediet!»

Esmu uzaugusi gan ar tautasdziesmām, gan šlageriem, tagad dziedu Katlakalna sieviešu kori «Magones». Zinu cilvēkus, kuri nevar padziedāt, jo kāds reiz

pateicis: «Nedziedi, tu neproti!» Man nav bail dziedāt, jo bērnībā neviens nav teicis, ka dziedu nepareizi. Esmu latvietē un dziedu tā, kā protu – gan priekos, gan bēdās. Arī kolēģi skolā reizēm jautā: «Kas te tā dūngo?» Tā esmu es!»

Dziedu nepasakāmo

Inese Matisāne: «Bērnībā kādā konkursā man bija jādzied «Laternu stundā», bet sākās lampu drudzis – nevarēju padziedāt. Citi smējās, un tas bija tik nepatīkami, ka ilgi vispār nespēju dziedāt.

Manu balsi no jauna atvēra Upītē, kad

sāku dziedāt folkloras kopā. Arī tas nebija viegli – esmu vidzemniece un, dziedot latgaliski, reizēm nejutos labi, jo saņēmu komentārus, ka kaut ko izdziedu nepareizi. Desmit gadus dziedāju folkloras kopā, arī kori, piedalījos Dziesmu svētkos. Kad pārcēlos uz Vāciju, sāku dziedāt kori arī tur.

Dziedāšana manā dzīvē visu laiku atgriežas. Kad pirmoreiz piedalījās Brīvajā mikrofonā Bērzainē, saņēmu daudz labu vārdu. Pilnībā piekritu, ka dziesma dziedina, un arī pati sevi dziedinu ar dziesmu. Tā ir viena no manām dvēseles izpausmēm – ko nevaru pateikt vārdos, izdziedu dziesmā.»

Dziedāt kopā

Inese Freudenberg: «Mans dziedāšanas stāsts beidzās skolas laikā, kad par dziedāšanu lika atzīmes. Man šķita, ka dziedu nepareizi. No jauna dziedāšanu atklāju pirms 15 gadiem, kad sāku

nodarboties ar jogu. Caur mantrām sapratu, cik jauki ir atkal dziedāt – jo vairāk cilvēku dzied kopā, jo jaukāk. Būdama jogas skolotāja, cenšos arī citiem pastāstīt, cik svarīgi ir dziedāt. Dziedāšana pašam sev – vai tās būtu mantras

vai popmūzika – ir dziedāšana, ceļš prom no stresa un preti labam garastāvoklim. Kopīga dziedāšana rada sajūtu, ka visi esam uz viena viļņa. Tagad zinu: daudz svarīgāk par to, vai dziedu pareizi, ir vispār dziedāt.»

DAUDZINĀJUMS



Sadziedam un saziedam



Karstā Vācemes vasara gādājusi, lai šis Bērzaines 3x3 Daudzinājums paliktu īpašā atmiņā. Tie, kas te bija, vēl ilgi cits citam un citiem teiks: «Atceries, kā toreiz Bērzainē?» Raga skaņām sasaukti, bērnu gatavotās ceļamizes stiprināti un Latvijas karoga vadīti, Saulrieta kalnā tikāmies pie svečīšu ugunsкура, dziednot sadziedāšanos un vērojot, kā ūdens atspulgā arī uguns sazied. Tā mums būs sadziedāt, saziedēt un sadziedēt.



SADZIEDAM MĪLESTĪBAI

Kādu dziesmu tu veltītu savai sievai?

Mazā noslēpumā klusi klusītiņām vairāki saietā vīri atklāja, kādu dziesmu viņi veltītu savai sievai. Kāds zināja uzreiz, kāds domāja ilgāk, kāds – ļoti ilgi. Sievas, šī ir dāvana jums!

Māris Rokpelnis Ilzei: «Tā būtu Quartals dziesma «Tavā apskāvienā». Ilze sapratīs, kāpēc.»

Dainis Kažoks Ingai: «Imanta Kalniņa dziesma «Lilioms». Tā skanēja mūsu kāzās, tāpēc mums ir īpaša.»

Āris Avens Inesei: «Noteikti «Bēdu manu, lielu bēdu». Pats dzīvoju pēc šīs dziesmas padoma un to novēlu arī Inesei.»

Jānis Atis Krūmiņš Inesei: «Tā būtu dziesma «Rītā agri saule lēca». Inesei no rītiem ir grūti piecelties, tāpēc katru rītu piensu viņai kafiju. Šī ir arī mūsu ģimenes tradīcijas dziesma – tā dod tūlītēju možumu.»

Valts Rauhvargers Baibai: «Noteikti «Dusi, man uz pleca, dusi». Šī dziesma daudz skanēja radio gadā pirms mūsu kāzām.»

Gints Šķuburs Tatjanai: «Izvēlos dziesmu «Ak, eglīte!». Gan tāpēc, ka eglīte ir skaista gan ziemā, gan vasarā, gan tāpēc, ka tai ir arī asas, durstīgas skujiņas.»

Artūrs Karlsons Līvai: «Es veltītu Pērkona «Gandrīz tautasdziesmu», jo tajā apvienoti abi mūzikas žanri, kas Līvai patīk, – tautasdziesma un klasiskais roks.»

Kristaps Pastors Maritai: «Izvēlos Helēnas Kozlovas dziesmu «Var-des». Tā man saistās ar priecīgi pavadītu laiku kopā, jo parasti visi to dziedam mašīnā.»

Māris Lilientāls Laurai: «Kaut ko skaistu no Dona repertuāra, bet dziesmu tieši manai sievai viņš diemžēl vēl nav uzrakstījis.»



DZIRDĒTS BĒRZAINĒ

• Pēc saietā atklāšanas visi pulcējās kopbildei. Visi mēģina tikt pirmajās rindās, taču neviens negrib stāvēt priekšpusē, jo tur ir mežonīga saule. Pēkšņi atskan mudinājums garākajiem doties uz aizmuguri. Laura lien cauri rindām un saka: «Vai, cik labi! Pirmo reizi būt garai ir izdevīgi!»

• Egija pirmdienas rītā stāsta, ka pirts ievirzē tomēr pieteikušies vēl divi dalībnieki – vīrieši. Uzreiz atskan dāmu jautājums: «Vai viņi ir jauni?»

• Mezglošanas ievirzē ienāk Valts un prasa: «Vai mēs varam aizņemt vienu galdu?» Inese atbild: «Nezinu, vai jūs varat, bet drikstat gan.» Nākamajā dienā, kad atkal kāds nāk pēc galda, dāmas jau smeļoties saka: «Ņem vien, mēs jau esam pieradušas.»

• Kāds zēns nevar atcerēties vārdu milna, tā vietā sakot migla. Jumim par to ir labs komentārs: «Milnu griež, bet miglu pūš.»

• Inese nopērusi pirtī divus pušus un saka: «Tagad ejiet tepat uz diķīti atdzēsieties.» No diķa puses uzreiz atskan stingra balss: «Te nedrīkst! Te tagad mērcējas grozi!»

• Skalu grozu pīšanas ievirzes vadītājs stāsta par savu uzņēmumu «Kristāla karpīte» un saka: «Par apaviem man varat prasīt pilnīgi visu.» Pirmais jautājums ir Mārim: «Kas labāks – Nike vai Adidas?»

• Mezglošanas ievirzē Ramona atceras, ka bērnībā lāpījusi tiklus, un pati brīnās, ka to atcerējusies. Guna viņai

saka: «Vecums ir nevis tad, kad kaut kas aizmirstas, bet tad, kad sāk atcerēties.» Ramona nopūšas: «Nu redz, nebūtu atcerējusies par tiem tikliem, būtu jauna!»

• Ceturtdiena bija pēdējais vakars, kad saietā dančus spēlēja Julgī ar meitenēm. Bērni viņām bija uzrakstījuši un iesnieguši vēlamo danču sarakstu. Skaties, brīnies un priecājies, cik daudz danču bērni jau zina!

- Saglis
- Ragāns maīta
- Warti
- Rigas tilts
- zeli, plankstas, kopa, kopa
- Dīri, saglis
- Pateiga
- krake, jateis
- Pankukas
- Zīkās, grītohus
- Bagātais koks
- priekšā paklāvēti
- Eura Eura
- Kur is treidewiti